

Romandre en l'amor

Aquesta és una invitació per orientar la vida precisament quan ens trobem en situacions de discòrdia, divisió i dolor. Perquè es realitzi una comunió recíproca, cal "romandre" en un mateix amor: actiu, dinàmic, creatiu. Hem de estimar-nos els uns als altres, disposats a donar la vida, a compartir els propis béns amb qualsevol que estigui en necessitat.

Es tracta d'un consell fort i clar, dirigit a cadascú de nosaltres, que de vegades ens sentim aclaparats per esdeveniments imprevisibles i difícils de controlar, com la pandèmia o altres tragèdies personals o col·lectives. Ens sentim perduts i espantats i és forta la temptació de tancar-nos en nosaltres mateixos, d'aixecar murs que ens protegeixin de qui sembla amenaçar les nostres seguretats, en lloc de construir ponts per trobar-nos.

Com és possible continuar creient en l'amor en aquestes circumstàncies? És possible seguir estimant?

Josiane, libanesa, estava lluny del seu país quan es va assabentar de la terrible explosió al port de Beirut, a l'agost de l'any passat. Li confiava a qui, com ella, viu la IDEA DEL MES: *"He experimentat al cor dolor, ira, angoixa, tristesa, desconcert. Era molt forta la pregunta: no n'hi ha prou amb tot allò que el Líban ha viscut fins ara? Pensava en aquell barri arrasat, on vaig néixer i viure; on familiars i amics ara estaven morts, ferits o desplaçats; on edificis, escoles, hospitals que conec molt bé estan hores d'ara destruïts. Vaig tractar d'estar a prop de la mare i dels meus germans, de respondre a moltíssims missatges de tantes persones que em feien arribar la seva proximitat, afecte i pregàries, escoltant tothom enmig d'aquesta ferida profunda que s'havia obert. Volia creure -i crec- que aquestes trobades amb qui pateix són una crida a respondre amb actes d'amor concret. Més enllà de les llàgrimes, vaig descobrir una llum en nombrosos libanesos, sovint joves, que es van aixecar, van mirar al seu voltant i van ajudar qui tenia necessitat"*.

Un preciós suggeriment per viure aquesta IDEA ens l'ofereix Chiara Lubich quan ens diu que allà on ens trobem, encara que enmig de dolor, "tractem d'estimar als altres, els proïmes que tenim al voltant. Així podrem experimentar un efecte insòlit i inesperat: la nostra ànima s'inundarà de pau, d'amor, i també d'alegria pura, de llum. [...] Enriquits per aquesta experiència, podrem ajudar amb una eficàcia més gran tots els nostres germans a trobar motius de felicitat entre les llàgrimes, a transformar en serenitat el que els preocupa. D'aquesta manera esdevindrem instruments d'alegria per a molts, de felicitat, d'aquella felicitat a la qual aspira tot cor humà".